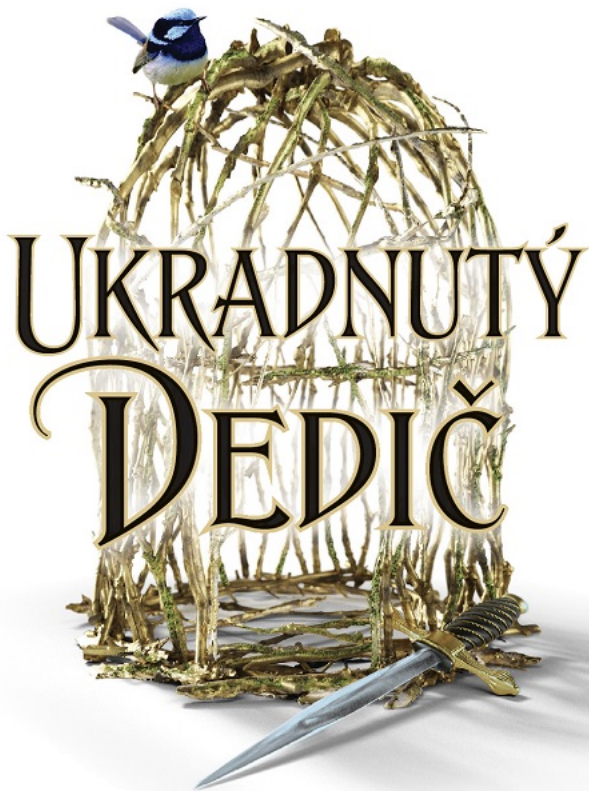


OD AUTORKY BESTSELLEROV *FÉRSKA SÁGA* A *KNIHA NOCI*



NÁVRAT DO SVETA KRUTÝCH FÉROV

HOLLY BLACK

UKRADNUTÝ
DEDIČ

HOLLY BLACK
je autorka týchto kníh:

séria *Férska sága*

KRUTÝ PRINC

SKAZENÝ KRÁĽ

KRÁĽOVNÁ NIČOHO

séria *Ukradnutý dedič*

UKRADNUTÝ DEDIČ

séria *Kniha noci*

KNIHA NOCI

UKRADNUTÝ DEDIČ

HOLLY BLACK

slovar

Copyright © 2023 by Holly Black

All rights reserved

Cover illustration by Sean Freeman. Cover design by Karina Granda.

Interior illustrations by Adobe Stock

Translation © Mária Rafajdusová jr. 2023

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2023

ISBN 978-80-556-6093-6

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Holly Black: The Stolen Heir,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Little, Brown and Company,
a division of Hachette Book Group, Inc., New York, roku 2023,

preložila Mária Rafajdusová jr.

Zodpovedná redaktorka Silvia Barčák

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2023.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

*Venujem Robin Wassermanovej.
Robin, Pravý zrak je твоjím prekliatím (i darom).*



*Aj v ten večer obník zažal piecku.
Sedeli sme všetci tŕško, plece pri pliecku.
Zrazu zavial poryv vetra, víchor sa hnal vpred,
čosi zvonka poškriabalo okna parapet.
V hnedej tvári bleďosť – a mňa obliat chlad.
Čo nik iný nepočuje? Nik nezvrtne zrak?
Netvor máva rukami, krídlami až trhá,
to po mňa si prišiel, to na mňa sa vrhá!
Z diaľav sveta príšery znajú iba zlobu,
zaklopkajú nežne na sklo, zvú ma do ich hrobu.
Tancovali celú noc, kým nebesá plakali,
točili sa v rezkom kruhu a divokom ošiali.
Dychtili po mojom kriku, triažke na tele,
chceli, by' som vyhádzala všetky plachty z postele.
Bála som sa – túžila som ostať skrytá pod dekou.
Neber sviečku, vypočuj môj ston!
Vzala si ju – a ja som vyšla von.*

Charlotte Mew
Kukučie mláďa

PROLÓG



Na chladnom betóne bočnej uličky sedelo batola. Keď ho náhodný okoloidúci zbadal, akurát sa pohrávalo s prázdnu mačacou konzervou. Dievčinku previezli do nemocnice. Bola maličká, telíčko mala vycivené, ruky a nohy, modré od zimy, pripomínali halúzky.

Dostali z nej jediné slovo. Wren. Jej meno.

Dievčinka rástla, jej pokožku však nikdy neopustil jemný modravý nádych, ktorý pripomínal odstredené mlieko. Pestúni ju vždy naobliekali do kabátov, búnd a rukavic, lebo si mysleli, že jej je zima, ale Wren – na rozdiel od svojej sestry – chlad nikdy nepocítila. Jej pery menili farbu častejšie než chameleón a aj v horúcom lete ich mala modré či fialové. Zružovali len vtedy, keď sa priblížila k ohňu. A v snehu, z ktorého si stavala dômyselné sústavy tunelov, sa mohla hrať celé hodiny. S cencúľmi v rukách zvädzala boj s vymyslenými nepriateľmi a dnu sa vracala až po naliehavom volaní pestúnov.

Na prvý pohľad vyzerala ako úbohé, podvyživené dievčatko, ale sily mala za dvoch. V ôsmich rokoch dokázala zdvihnúť tašky s nákupom, s ktorými jej adoptívna mama horko-ťažko zápasila.

A v deviatich rokoch sa po nej zľahla zem.



Wren už od malička čítala kopu rozprávok. Takže keď prišli príšery, poznala dôvod ich návštevy. Zase bola zlá.

Prikradli sa cez okno. Potichučky vytiahli okenicu, ešte tichšie prerezali sieťku proti muchám. Wren pokojne spala a v náručí zvierala svojho obľúbeného plyšového lišiaka. Zobudila sa až vo chvíli, keď jej pazúry zovreli členok.

Nestihla zakričať – zabránili jej v tom prsty, ktoré jej umlčali ústa. Nestihla ani vykopnúť – niečo jej prišpendlilo nohy k posteli.

„Teraz ťa pustím,“ zasipel krutý hlas s neznámym prízvukom. „Skús však niekoho zobudiť a vedz, že to trpko oľutuješ.“

Aj to znelo ako z rozprávky a Wren usúdila, že najlepšie bude poslúchnuť. Ostala ticho a nehybne ležať, aj keď ju ruky pustili. Srdce jej však bilo tak splašene, tak nahlas, až mala pocit, že ten hluk určite privolá jej mamu.

Sebecký kútik jej mysle v to aj dúfal. Chcel, aby mama prišla, zasvietila a všetky príšery odohnala. Tým by nijaké pravidlá neporušila, no nie? Mamu by predsa zobudil tlkot jej srdca, nie krik.

„Sadni si,“ prikázala jedna z príšer.

Wren poslúchla a rozochvenými prstami zatísila plyšového lišiaka hlboko pod prikrývku.

Pri pohľade na tri bytosti, ktoré obstúpili jej posteľ, sa nekontrolovane roztriasla. Dve boli vysoké, elegantné, s pokožkou sivou ako kameň. Prvá bola žena. Na chrbát jej spod koruny z neotesaného obsidiánu padal vodopád plavých vlasov a telo jej zakrývala vzdušná róba zo striebristej látky. Bola nádherná. Na tvári jej však pohrával krutý úšľabok a Wren vedela, že dôverovať tejto žene by bola chyba. Muž k neznámej pasoval ako figúrka z rovnakej šachovej súpravy – aj on mal na hlave čiernu korunu a odev z tej istej striebristej látky.

Vedľa nich sa týčila obrovská vycivená kreatúra. Kožu mala bledú ako ohryzená kosť a na hlave húštinu čiernych vlasov. Do očí však bili najmä jej dlhé prsty, podobné pazúrom.

„Si naša dcéra,“ povedala jedna z postáv so sinavou tvárou.
„Patíš nám,“ zachrčala druhá. „To my sme ťa stvorili.“

Wren vedela, čo sú to *biologickí rodičia*. Jej sestra tých svojich poznala. Milí ľudia, sem-tam prišli na návštevu, niekedy so starkými, inokedy so šiškami či s darčekmi. Sestra akoby im z oka vypadla.

Aj Wren túžila po vlastných biologických rodičoch. Nikdy však nepredpokladala, že sa z jej zbožného priania stane skutočná nočná mora.

„Tak?“ podpichla ju žena s korunou na hlave. „Nič nám k tomu nepovieš? Nebodaj ťa natoľko ohúrila naša majestátnosť?“

Netvor s pazúrmí si potichu, ale nezdvorilo odfrkol.

„Očividne áno,“ povedal muž. „Raz nám budeš neskonale vďačná, že sme ťa z tohto smetiska vytiahli. Vstávaj, ty kukučie mláďa. A ponáhľaj sa.“

„Kam ideme?“ spýtala sa Wren. Zo strachu zaborila prsty do postelnej plachty v márnej nádeji, že ak sa udrží posteľ, udrží sa aj svojho doterajšieho života.

„Do Férie, tvojho budúceho kráľovstva,“ odsekla žena. Nesnažila sa Wren zaliečať, hovorila hrubo, úsečne. „Nesnívala si azda o dni, keď ti neznámy cudzinec povie, že nie si obyčajná smrteľníčka, ale dieťa mágie? Nesnívala si o okamihu, keď konečne opustiš túto atrapu života a vymeniš ju za dni vznešenosti a slávy?“

Wren jej s čistým svedomím nemohla protirečiť. Prikývla. Hrdlo jej zovrel nepríjemný, štipľavý pocit. Takže tu pochybila. Pestovala si v srdci podlý sen, ktorý teraz vyšiel na povrch. „Už to viac neurobím,“ zašepkala.

„Čože?“ spýtal sa muž.

„Ak vám sľubím, že už nikdy o ničom takom snívať nebudem, môžem tu zostať?“ spýtala sa rozochveným hlasom. „Prosím.“

Žena ju udrela po líci tak silno, až facka zarachotila ako hrom. Wren sa po tvári rozliala horúcosť, a hoci ju v očiach zaštipali slzy, šok a hnev im nedovolili skotúľať sa na líca. Za celý život ju nikto neudrel.

„Voláš sa Suren,“ vyhlásil muž. „A my sme ťa stvorili. Pán otec a pani matka. Volám sa lord Jarel a toto tu je lady Nore. Sprevádza nás Bogdana, bosorka búrok. Tak, a teraz, keď už poznáš svoje pravé meno, ukážem ti aj tvoju pravú tvár.“

Lord Jarel sa načiahol a mávol rukou, akoby chcel Wren rozparať. A v zrkadle nad bielizníkom sa ukázalo jej druhé, príšerné ja, ktoré bolo až doteraz ukryté pod kožou smrteľníčky. Mliečnobiela pokožka sa zmenila na slabučko modrú, pripomínajúcu farbu vystúpených žíl. Otvorila ústa a zba-

dala zuby ostré ako ihly. Iba oči jej ostali nezmenené – stále boli obrovské, zelené ako mach a momentálne plné hrôzy.

Nevolám sa Suren, chcela zvolať. Je to podvod. Tá vec v zrkadle nie som ja! Nemohla si však nevšimnúť, ako veľmi sa meno Suren podobá na jej vlastné. Suren. Ren. Wren. Det-ská prezývka.

Kukučie mláďa.

„Vstaň,“ prikázala ozrutná kreatúra s nechtami dlhými ako nože, čo sa nad ňou týčila. *Bogdana.* „Nepatíš sem.“

Wren sa započúvala do ruchov domu. Hukot ohrievača, vzdialený škripot pazúrikov o podlahu. Ich pes sa očividne v spánku opäť preháňal lúkou. Snažila sa zapamätať si každý zvuk. Pohľadom rozmazaným od slz sa naposledy rozhliadla po izbe a všetko – od názvov kníh po sklenené oči bábik – si vtlačila do pamäti.

Naposledy pohľadkala poddajný kožušok svojho lišiaka a zatísila ho ďalej, hlbšie pod prikrývky. Ak tam zostane, bude v bezpečí. Roztrasene vstala a vykĺzla z postele.

„Prosím,“ zopakovala.

Kútikom úst lorda Jarela prebehol krutý úšľabok. „Smrteľníci o teba viac nestoja.“

Wren pokrútila hlavou. To nemohla byť pravda. Mama a otec ju *ľúbili*. Mama jej vždy robila hrianky bez kôrky a bozkávala ju na špičku nosa, aby sa smiala. Ocko sa s ňou chúlil pod jednou dekou, keď pozerali filmy, a ak Wren zaspala na gauči, vždy ju odniesol do postele. Vedela, že ju *ľúbia*. Istota, s akou muž tie slová vyriekol, ešte prehĺbila hrôzu, ktorá sa jej zmocňovala.

„Ak sami povedia, že si ťa chcú nechať,“ povedala lady Nore a hlas jej po prvýkrát zmäkol, „môžeš tu zostať.“

Wren s búšiacim srdcom prešla do haly a potom do rodičovskej spálne, akoby sa jej len niečo zlé prisnilo. Zobudil ich zvuk jej prerývaného dychu a dupot bosých nôh. Otec sa posadil a zarazil sa. Mama pri pohľade na Wren vykričla a manžel ju v ochrannom geste objal okolo pliec.

„Nebojte sa ma,“ povedala Wren a prikročila k posteli. V pästičkách celý čas kŕčovito zvierala prikrývku. „To som ja, Wren. To oni so mnou niečo porobili.“

„Zmizni, ty netvor!“ skríkol otec. V hlase mu znel taký strach, že Wren prekvapene cúvla a narazila do bielizníka. Ešte nikdy ho nepočula takto kričať. Rozhodne nie na svoju dcéru.

Po lícach sa jej rozkotúlali slzy. „To som predsa ja,“ zašepkala, lebo sa jej lámal hlas. „Vaša dcéra. Lúbite ma predsa.“

Izba sa nijako nezmenila. Bledé béžové steny. Manželská posteľ s hnedými psími chlpmi roztrúsenými po bielom paplone. Uterák ležiaci vedľa koša na bielizeň, akoby ho doň niekto chcel hodiť a netrafil. Zápach z piecky a olejovitá vôňa akéhosi krému na odličovanie. Stačilo si však spomenúť na znetvorený odraz vlastnej tváre, čo na ňu pozeral zo zrkadla, a aj tieto obyčajné predmety pripomínali úryvky z nočnej mory.

Na prízemí zaštekal pes v zúfalom varovaní.

„Na čo ešte čakáte? Odpracte tú obludu,“ zavrčal otec. Pozrel na lady Nore a lorda Jarela, akoby nevidel príznaky z iného sveta, ale nejakých ľudských a navyše dôležitých úradníkov.

Vtom sa na chodbe objavila Wrenina sestra. Stála tam a vytierala si z očí spánok. Očividne ju prebudil všetok ten hluk. Rebecca jej isto pomôže. Jej veľká sestra sa vždy postarala, aby ju v škole nikto nešikanoval, a brávala ju na školské výlety, hoci nikto iný si mladšiu sestru priviesť nesmel. Stačil

však jediný pohľad na Wreninu tvár a Rebecca s vystrašeným výkrikom vyskočila na posteľ a pritúlila sa k mame.

„Rebecca,“ zašepkala Wren. Jej staršia sestra si však len hlbšie zaborila hlavu do matinej nočnej košeľe.

„Mami,“ žobronila Wren cez slzy. Matka na ňu ani nepozrela. Wreninými plecami lomcovali vzlyky.

„*Toto* je naša dcéra,“ povedal otec a privinul si Rebeccu na hrud', akoby ju chcel ochrániť pred Wreninými klamstvami.

Ale... Veď aj Rebeccu si adoptovali. Wren má na ich rodičovskú lásku rovnaké právo.

Vyšplhala sa k nim do postele a rozplakala sa tak úpenlivo, až takmer nedokázala hovoriť. *Neposielajte ma preč. Už budem dobrá. Prepáčte, mrzí ma to, mrzí ma to všetko, nech som už urobila čokoľvek. Nedovoľte, aby ma zobrali. Mami. Mami. Mami, ľúbim ťa. Mami, prosím.*

Otec sa ju snažil odtlačiť a nohou sa jej zaprel o krk. Ona naňho však nedbala a vystrela ruku. Z hrdla sa jej vydral výkrik.

Znova sa za ním načiahla, a keď sa prstíkmi dotkla jeho lýtko, vykopol a trafil ju do pleca. Wren sa skotúlala z postele. V mihu však bola opäť na kolenách, opäť sa s plačom, trpkým nárekom a prosbami šplhala na posteľ.

„Stačilo,“ zachripela Bogdana. Zovrela Wren v náručí a jedným z dlhých nechtov jej prešla po líci v geste, ktoré by v inej situácii mohlo byť nežné. „Poď, dieťa. Odnesiem ťa.“

„Nie,“ odporovala Wren a stisla medzi prstami posteľnú plachtu. „Nie. Nie. Nie.“

„Nijaký smrteľník nemá právo udrieť ťa. Ty patíš nám,“ vyhlásil lord Jarel.

„My ti môžeme ublížiť,“ doplnila lady Nore. „My ťa môžeme potrestať. Oni nie.“

„Zaplatia za tú urážku životom?“ spýtal sa lord Jarel. Izba stíchla, jediným zvukom boli Wrenine vzlyky.

„Máme ich zabiť, dieťa?“ opýtal sa znova, hlasnejšie. „Vpusťme sem ich maznáčika a zakľajeme ho, aby ich napadol a rozkmsal im hrdlá?“

Pri tých slovách naňho Wren pozrela a plač nahradil údiv a pobúrenie. Už sa viac nevládala kontrolovať. „Nie!“ skríkla.

„Tak ma počúvaj a prestaň plakať,“ zahrmel lord Jarel. „Pôjdeš s nami dobrovoľne, inak zmárnim každého, kto sedí na tamtej posteli. Začnem deckom. Rodičia budú nasledovať.“

Rebecca vystrašene vzlykla. Wrenini ľudskí rodičia na ňu pozreli s novou dávkou hrôzy.

„Pôjdem s vami,“ povedala nakoniec pomedzi neprestajné vzlykanie, ktoré nedokázala zastaviť. „Keďže ma tu nikto neľúbi, pôjdem s vami.“

Bosorka búrok ju zdvihla a boli preč.



Wren našli o dva roky neskôr. Zachytili ju svetlá hliadkovačieho vozidla, keď kráčala popri ceste. Podrážky mala prešliapané, akoby ich pretancovala, oblečenie stuhnuté od morskej soli a líca a zápästia jej hyzdili jazvy.

Na strážnikove otázky nevedela alebo nedokázala odpovedať. Vrčala na každého, kto sa k nej priblížil. Skryla sa pod lôžko, čo jej doniesli do izby, a keď si strážnici prizvali na pomoc akúsi paniu, odmietla jej prezradiť svoje meno či adresu bývalého domova.

Ich úsmevy boleli. Všetko bolelo.

Keď sa jej obrátili chrbtom, zmizla.

KAPITOLA

1



Keď moja nesestra vyjde zo zadných dverí, mesiac už jasne svieti. Pozriem naň a odhadnem, že je asi pol jedenástej. Nesestra už druhý rok chodí na vysokú a jej životospráva je v háji. Pozorujem ju z tieňov. Na vrchný schodík rozheganej verandy položí prázdnu misku od cereálií a s čľapotom do nej naleje mlieko. Trochu vytečie povedľa. Čupne si, prižmúri oči a zahľadí sa smerom k lesíku.

Na kratučký okamih si pomyslím, že pozerá na mňa.

Ponorím sa hlbšie do tmy.

Vzduch je presýtený vôňou borovicového ihličia, ktorá sa mieša s pachom práchnivejúcich listov a machu, čo ma štekľí medzi bosými prstami chodidiel. Vánok priniesol aj lepkavý zápach hnijúcich zvyškov čohosi sladkého, čo si hoví v útrobach koša na recyklovaný odpad, puch niečoho neznámeho, prilepeného na dne prázdneho smetiaka, a chemicky sladkú vôňu nesestrinho parfumu.

Lačne ju sledujem.

Bex vždy necháva na verande misku mlieka pre mačku od susedov – ja však rada predstieram, že ju v skutočnosti necháva pre mňa. Pre svoju zabudnutú sestru.

Pár minút postojí vo dverách, sprevádzaná bzučaním komárov a moľami, čo jej poletujú nad hlavou. Potom sa vráti dnu a ja naberiem odvahu prikradnúť sa bližšie k domu. Nazriem cez okno a sledujem nemamu, ako pred obrazovkou televízora prepletá ihlicami. Vidím aj neotca, sediaceho v jedálenskom kúte, ako hľadá do laptopu a odpovedá na e-mailly. Unavene si dlaňou zakrýva oči.

Na Dvore zubov ma vždy čakal trest, keď som ľudí, ktorí ma vychovali, nazvala matkou a otcom. *Ludia sú zvery*, vravieval lord Jarel, pričom každé jeho napomenutie sprevádzala ochromujúca facka. *Len špinavé zvery. Nemáš s nimi nič spoločné.*

Naučila som sa nazývať ich nematkou a neotcom v nádeji, že tak uniknem jeho zúrivosti. Zo zvyku som si každý deň pripomínala naše spoločné chvíle a vzťah, ktorý upadol do večného zabudnutia. Pripomínala som si, že nikam a nikomu nepatrím.

Vlasy na zátylku sa mi zježia. Obzriem sa a všimnem si sovu usadenú na vysokej haluzi. Otáča hlavu a pozorne si ma obzerá. Nie. To nie je sova.

Zdvihnem kameň a šmarím ho po tej potvore.

Sova sa premení na škriatka a s vreskom sa na operených krídlach vznesie k oblohe. Dva razy nado mnou zakrúži a ladne odletí k mesiacu.

S miestnymi férmi neudržiavam priateľské vzťahy. O to som sa postarala.

A stala sa tak nikým odnikiaľ.

Odolám pokušeniu stráviť ešte pár chvíľ v blízkosti dvora, kde som sa kedysi hrávala, a zamierim ku konárom hlohu na kraji mesta. Držím sa v prítmí tienistého lesíka a moje nohy si s istotou nachádzajú cestu nočnou krajinou. Pri vchode na cintorín zastanem.

Nad náhrobnými kameňmi a krížmi sa týči obrovský hloh, obsypaný bielymi kvietkami skorej jari. Navštevujú ho zúfalí miestni obyvatelia – najmä tínedžeri – a uväzujú mu na konáre papieriky s prianiami.

Keď som bola ešte malá, počula som o ňom historiky. Príbeh o Diablovom strome. Príď tri razy, tri razy si niečo zaželať a privolaš diabla. Vyplní ti želanie, ale niečo si za to vezme.

To s diablom je výmysel. Keďže som nejaký čas žila s férmi, viem, že stvorenie zodpovedné za splnené túžby je glai-stig, férka s kozími nohami a so záľubou v ľudskej krvi.

Vyšplhám sa do rászochy stromu a čakám. Konáre sa kníšu a všade vôkol mňa poletujú biele lupienky. Opriem si líce o drsnú kôru a načúvam šumu lístia. K okolitým stáročným hrobom s rozpadávajúcimi sa náhrobnými kameňmi, na kost' vyblednutými od slnka, už nikto nechodí, takže cintorín je ideálnym miestom pre potulky zúfalcov, ktorí chcú zostať nespozorovaní.

Cez baldachýn kvetov na mňa zažmurká pár hviezd. Na Dvore zubov som poznala goblina, ktorý mapoval oblohu a snažil sa vypočítať najpriaznivejšie dni na mučenie, vraždy či zrady.

Upriem zrak nahor, ale nech už hviezdy skrývajú čokoľvek, ostáva mi to záhadou. Moje vzdelanie vo Férii bolo mizivé, vo svete ľudí zas útržkovité.